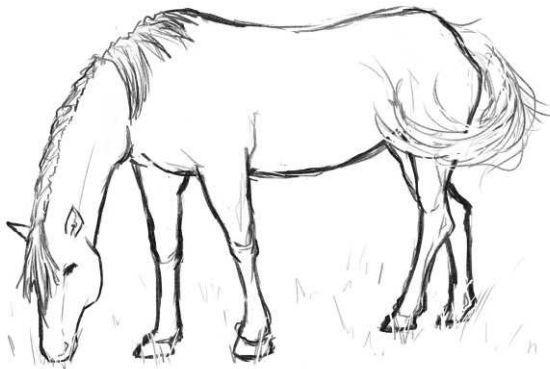


Zolang het gras groeit

Zolang het gras groeit



Griet Mannaerts

Schrijver: Griet Mannaerts

Illustraties: Luka 'S Jegers

ISBN: 9789402167634

© Griet Mannaerts

Deel 1





De kleine jongen zat op de rug van de hengst met z'n armpjes om het middel van zijn moeder geslagen. Hij wreef zijn gezichtje tevreden tegen haar rug waarbij een zoete geur zijn neusgaten binnendrong. Die geur was hem even vertrouwd als ademen en hij lachte terwijl haar lange, zwarte haren langs zijn wang wapperden. Ze kriebelden plagend in zijn oor, maar dat vond de jongen niet erg.

De hengst liep in een rustige draf over het bospad. Ze hadden geen haast, niet eens doel. Dit waren momenten die de kleine jongen het gelukkigst maakten.

'Alles oké liefde?' vroeg zijn moeder over haar schouder.

Enthousiast knikte hij met zijn hoofdje.

'Zin in wat snelheid?'

'Ja,' zei hij gretig.

Vermoeid leunde Rigo met zijn hoofd tegen het koele glas en probeerde de pijn vanbinnen niet zo hard te voelen. De voorbije dagen was het hem enigszins gelukt zich op andere dingen te focussen, maar deze uitweg werd hem niet langer gegund. Sinds hij vanmorgen zijn ogen had geopend, was de realiteit ongenadig tot hem doorgedrongen en zijn binnenste veranderde steeds meer in een puinhoop. Krampachtig balde hij zijn vuisten, maar desondanks veranderde de groep zwart geklede mensen op het terras in een onherkenbare waas. Nog een half uur en dan was er geen ontsnappen meer aan. Niet aan al het geforceerde medeleven, niet aan de povere restanten van zijn familie en niet aan het feit dat zijn vader dood was. Hij had geen idee hoe hij zich moest beschermen tegen de blikken die daar buiten op hem wachtten, waardoor hij voor het eerst die week dankbaarheid voelde

voor de aanwezigheid van Franco. Als oudste Van Berkendael zou zijn broer iedereen te woord staan en dat was een positie die Rigo hem geen seconde benijdde. Jammer genoeg was dat het enige voordeel dat Franco te bieden had. Ze hadden hetzelfde bloed, maar qua persoonlijkheid en levensvisie lagen ze mijlenver uit elkaar. Toch wenste hij op dat ogenblik dat ze een betere band hadden, want naast verdriet was er erg veel twijfel over de toekomst. Het viel Rigo zwaar te accepteren dat hij er nu alleen voor stond. Wat als hij die verantwoordelijkheid niet aankon?

Holle voetstappen in de gang verstoorden de stilte waarin hij zich had teruggetrokken en hij slikte zijn tranen weg.

‘Rigo?’ klonk het zacht bij de deur. ‘Kom je naar beneden? We vertrekken over tien minuutjes.’

Zijn hoofd kwam los van het raam, maar hij keek de oudere vrouw die hem aansprak niet aan.

‘Lukt het jongen?’ vroeg ze een trilling in haar stem.

Zijn rug trok recht om haar medelijden op afstand te houden.

‘Waar is Stan?’ negeerde hij de vraag.

Ze snoot haar neus. ‘In de keuken. Wil jij hem misschien gaan halen?’

Hij knikte. Zijn jongste broertje zou het meest van hen allemaal lijden onder deze situatie, dus voor hem moest hij ergens de kracht vandaan halen om deze dag door te komen. Verder hoefde hij voorlopig niet te denken.

‘Ik kom,’ zei hij, maar ondanks die woorden wachtte hij tot haar voetstappen uitgestorven waren voor hij zich omdraaide en de kamer verliet.



De kleine jongen knelde zijn armen steviger stond zijn moeders middel en even later smolt het soepele jongenslijf samen met dat van zijn moeder en het paard tot één vloeiende beweging. De aarde vloog onder de hoeven de lucht in, maar dat maakte de jongen niet bang. Tijd was iets dat niet langer bestond. Mocht de wereld nu ophouden met bestaan zou hij dat niet eens voelen, laat staan betreuren.

Veel te snel liet de moeder het paard weer overgaan in een rustige cadans. Ze trok aan de teugels en klopte het dier liefdevol op zijn hals voor ze haar been over zijn hoofd zwaaide en energiek op de grond sprong.

Haar armen strekten zich uit en de kleine jongen liet zich er vol vertrouwen inglijden.

'Kun je een geheim bewaren?' fluisterde ze in zijn oor.

Het licht van de zon viel helder door de ramen van het notariskantoor naar binnen en maakte kleine stofdeeltjes zichtbaar die doelloos door de lucht zweefden. Rigo staaarde er naar in een poging zijn gedachten af te leiden van zijn vaders uitvaart die inmiddels al een paar dagen achter de rug was. Dat was een vreselijke dag geweest, waarvan hij elke seconde had gehaat. De hele tijd spookte een nummer van Moby door zijn hoofd, alsof daar ergens een kapotte jukebox zat die van geen ophouden wist. *You never felt this loss before and the world is closing doors...* De woorden hadden geklonken als een holle echo van de gevoelens die hem verteerden terwijl er maar geen einde leek te komen aan de lange rij mensen die zijn hand wilde schudden. Hun woorden gingen zonder betekenis of troost aan hem voorbij. Grote opluchting had hem overspoeld toen tussen al die vreemde

mensen plots het vertrouwde gezicht van Frédéric opdook. De bemoedigende handdruk van zijn vriend waren Rigo de rest van de dag bijgebleven als een reddingsboei om zich aan vast te klampen. Dat was nu een week geleden en hij snakte ernaar om zijn normale leven weer op te pikken. Helaas moest er eerst nog een erfenis verdeeld worden. Terwijl zijn blik naar buiten gleed, ontsnapte hem een diepe zucht. Als dit voorbij was, wilde hij zo snel mogelijk met Stan naar buiten, al was het maar om gewoon wat in de zon te liggen. Alles was beter dan er getuige van te moeten zijn hoe de wereld die hij kende steeds verder uit elkaar viel. Hij zat niet op te azen op de erfenis zoals Franco of de uit het niets opgedoken tante die hij van haar noch pluim kende. Waarom ook. Geld zou de pijn niet verzachten, die les had hij jaren geleden al geleerd.

Zijn zucht deed de jongen naast hem onrustig heen en weer schuiven. Rigo wist dat Stans mentale achterstand het moeilijk maakte om de situatie te vatten en dus kneep hij even geruststellend in zijn broertjes hand, maar dat had weinig effect. Stan bleef zenuwachtig wiebelen tot Franco geërgerd opzij keek.

‘Zit stil!’ klonk het streng en Stan kromp bedremmeld in elkaar.

Ondanks zijn dertien jaar, was hij in alle opzichten een stuk jonger en Rigo moest zijn tanden op elkaar bijten om niet tegen Franco uit te vliegen. Voor de zoveelste keer wenste hij dat zijn oudste broer ophoepelde naar waar hij vandaan gekomen was. Niemand had hem nodig en het zou een grote opluchting zijn om hem weer te zien verdwijnen. Maar Franco was niet iemand die zich iets liet opleggen, zeker niet door een jongere broer waar hij nauwelijks een band mee had. Heimelijk wierp Rigo een blik opzij. Hij gaf het niet graag toe, maar het autoritaire gedrag van Franco werkte intimiderend. Hun vader had dezelfde uitstraling gehad, maar godzijdank op een warmere manier. Waarom was het zo gelopen?

Bedrukt dacht hij aan de laatste keer dat hij zijn vader levend gezien had. Waarom was het toen niet tot hem doorgedrongen hoe vlakbij de dood op dat moment was geweest? In plaats van nog wat langer te blijven, was hij de ziekenkamer zo snel mogelijk ontvlucht en had daarmee zijn vader een uur later alleen laten sterven. Daar zou hij zijn hele leven spijt van hebben. ‘Mijn excuses voor het wachten.’

Met die woorden werd Rigo weggerukt uit zijn gedachten. De notaris zette zich achter zijn bureau en spreidde routineus een stapeltje papieren uit. Rigo kende de man al lang want hij was een goede vriend van zijn vader geweest. Voor hem kon dit ook niet gemakkelijk zijn.

‘Als niemand bezwaren heeft,’ zei de notaris met een wat geforceerde glimlach, ‘stel ik voor dat we er meteen aan beginnen.’

Het bleef een ogenblik stil en Rigo hoopte vurig dat er iets zou gebeuren waardoor hij kon ontsnappen. Zelfs een van Stans aanvallen zou welkom zijn, maar de jongen bleef stilletjes naast hem zitten. Rigo liet zijn blik terug naar buiten glijden en concentreerde zich op de fuchsiastruiken die volop in bloei stonden. Vaag hoorde hij de notaris zeggen dat Franco zich vanaf dat moment eigenaar van het familiehotel mocht noemen. Een grote verassing was dat niet, zijn broer had zich altijd al zo gedragen. Zelf kreeg Rigo de ouderlijke woning toegewezen en zijn erfenis werd vervolledigd met een aandelenportefeuille waar hij weinig benul van had. Hoe groot zijn weerstand tegen deze verdeling ook was, hij kon niet anders dan zich opgelucht voelen. Franco had geen geheim gemaakt van zijn voornemen om het huis te verkopen en elke vezel in Rigo’s lichaam was daartegen in opstand gekomen. Daar hoefde hij nu tenminste niet meer bang voor te zijn.

De verouderde manege kwam op naam van Stan te staan. Dit was slechts een symbolisch gebaar om de toekomst van de jongen veilig te stellen, want die begreep niet wat het betekende om ergens eigenaar van te zijn. Het beheer ervan viel daarom onder Franco’s verantwoordelijkheden en dat was voor iedereen vrij logisch. Tot slot erfde hun vaders zus een royaal bedrag en wat daarna overbleef, verdween in de handen van aantal mensen die niet tot de familie behoorden. Het drong tot Rigo door dat het voorbij was. Eindelijk kon de rust weerkeren. Hoera. Of zoiets.

‘Dat was het?’ vroeg Franco zichtbaar tevreden.

Vanachter zijn bril keek de notaris hem aan.

‘Niet helemaal,’ weerlegde hij. ‘Rigo en Stan zijn minderjarig. Zij hebben een voogd nodig.’

‘Dat is geen probleem. Rita blijft bij hen zolang dat nodig is.’ Franco had duidelijk geen zin nog meer van zijn tijd te verspillen, maar toen hij

aanstalten maakte om op te staan, hield de notaris hem met een handgebaar tegen.

‘Je vader heeft een andere regeling getroffen. Hij heeft jou benoemd tot Stans voogd,’ zei hij en de haartjes op Rigo’s armen gingen alarmerend overeind staan.

‘Dat kun je niet menen,’ reageerde Franco al even geschokt. ‘Moet ik voor hen zorgen?’

‘Alleen voor Stan. Rigo krijgt mevrouw Van Berkendael als voogd.’

Overdonderd draaide Rigo zich om naar zijn tante. Waarom zij? Hij kende die vrouw niet eens. Ze woonde aan de andere kant van het land en zijn vader had niet bepaald een hechte band met haar onderhouden. Wat betekende dit eigenlijk? Dat ze bij hen zou intrekken? En Franco? Het idee nog langer met zijn oudste broer onder één dak te moeten wonen deed een rilling over zijn rug lopen.

‘Zo’n voogd....,’ onzeker richtte hij zich tot de notaris, ‘is dat gewoon een formaliteit? Ik bedoel, in werkelijkheid verandert er waarschijnlijk niets voor mij en Stan. Toch?’

‘Ik vrees dat je daar een verkeerd beeld van hebt. Een voogd neemt de ouderlijke taken waar, dus is het belangrijk om in dezelfde huiselijke omgeving te verblijven.’

In een flits zag Rigo een beeld van zijn toekomst. Zijn tante was slechts een onaangename bijkomstigheid, maar Franco die zeggenschap kreeg over zijn leven en dat van Stan? Een erger scenario kon hij niet bedenken.

‘Is dat echt nodig?’ protesteerde hij. ‘Ik ben bijna achttien en ik zorg al heel mijn leven voor Stan. Zolang Rita er is, kan alles toch gewoon blijven zoals het was?’

De notaris keek begripvol, maar schudde desondanks zijn hoofd.

‘Rita is bijna vijftenzestig jaar en geen familie. Zij mag uiteraard bij jullie blijven wonen als ze daarvoor kiest, maar als voogd komt ze niet in aanmerking en je vader vond het onverantwoord om jou nu al op eigen benen te laten staan. Het is een wat ongewone situatie omdat jij en je tante elkaar nauwelijks kennen, dat besepte hij zelf ook. Daarom zijn er aan de erfenis van mevrouw Van Berkendael voorwaarden verbonden. Enkel als zij bereid is om te verhuizen en jouw voogd te worden tot je

eenentwintigste verjaardag, zal ze effectief erven. Concreet betekent dit dat zowel jouw geld als dat van haar tot die dag geblokkeerd staat, op een maandelijkse toelage na. Uiteraard is het mogelijk om bij een noodsituatie een groter bedrag op te nemen, maar dan heb je mijn goedkeuring of die van Franco nodig.'

'En hoe zit dat voor mij en Stan?' Die vraag kwam van Franco. Ineens was hij niet meer zo gehaast om weg te komen.

'Jullie situatie is een stuk complexer,' legde de notaris uit. 'Dit is geen regeling die over een paar jaar tot een einde komt en Stan heeft nood aan een stabiele thuisomgeving.'

'Ga me niet vertellen dat ik daar ook moet wonen.'

'Nee, dat is niet de bedoeling. Maar het is wel noodzakelijk dat jij met Stan in hetzelfde huis verblijft. Omdat het voor de jongen niet gemakkelijk zal zijn om te verhuizen, vond je vader de manege een goede oplossing. Jullie zijn er allebei vertrouwd mee en het ligt niet zo ver van het hotel.'

Rigo veerde uit zijn stoel alsof hij omhoog werd gekatapulteerd.

'Moet Stan naar de manege verhuizen? Dat kan toch niet!'

'Het testament is erg duidelijk,' sprak de notaris tegen.

'Maar dat is complete waanzin!'

'Geef mij die papieren eens.' Eisend stak Franco zijn hand uit en hoewel de notaris even aarzelde, stond hij toch recht om de documenten te overhandigen.

'Wel?' vroeg Rigo gespannen.

'Het is zoals hij zegt.'

'Dat kan niet!'

'Wil je ophouden met jezelf te herhalen?' klonk het nijdig. 'Ik ben perfect in staat om een paar zinnen te lezen en ik verzeker je dat het klopt. De verhuis moet over twee weken rond zijn.'

'Maar Stan kan zo'n verandering niet aan! Hij is al van streek als zijn favoriete cornflakes op zijn!'

Franco toonde bitter weinig medeleven.

'Het is niet mijn beslissing,' zei hij droog.

Dit is een nachtmerrie, dacht Rigo ontzet. Hoe konden ze serieus overwegen om Stan thuis weg te halen! Dit kon hij niet zomaar laten gebeuren. Er moest toch iets zijn dat hij doen om deze ramp te voorkomen. Hulpzoekend keek hij naar de vrouw die de volgende jaren zijn voogd zou zijn.

‘Tante Clara?’ Het voelde bizar om haar zo familiair aan te spreken, maar wat kon hij anders. ‘Zou jij geen voogd van ons allebei willen worden? Je hoeft niet voor Stan te zorgen, dat zal ik wel doen.’

‘Doe niet belachelijk Rigo,’ sneerde Franco voor ze kon reageren. ‘Dit is niet iets dat we even onder elkaar kunnen regelen.’ Bruusk keerde hij zich tot de notaris. ‘Hoe zit het, leg jij het uit of moet ik dat doen?’

Zijn toon liet duidelijk verstaan dat de man zijn job niet behoorlijk uitvoerde en een ogenblik leek de notaris hem weerwoord te willen geven, maar dan knikte de man zonder er verder energie aan te verspillen.

‘Je broer heeft gelijk,’ zei hij tegen Rigo. ‘Zijn erfenis is net als die van mevrouw Van Berkendael aan voorwaarden verbonden. Indien hij zijn verantwoordelijkheid niet opneemt, gaat de helft ervan naar een goed doel. Met andere woorden, als Franco het hotel wil behouden, heeft hij weinig keuze.’

‘Gaat dit over geld?’ vroeg Rigo gefrustreerd. ‘Pak dan dat van mij. Als Stan daarmee thuis kan blijven, mag je heel mijn erfenis hebben.’

‘En hoe ga je dat doen als je het huis moet verkopen idioot?’ snauwde Franco. ‘Wordt eindelijk eens volwassen zeg!’

‘Ik kan toch ook mijn aandelen verkopen?’

‘Luister,’ moeide de notaris zich ermee. ‘Een verandering van voogd is geen oplossing. Het is een procedure die lang kan aanslepen en de kans is groot dat Stan zolang in een instelling geplaatst wordt. Is dat wat je wil?’

Rigo was verbijsterd. Een instelling of Franco. Hoe konden dat ineens Stans enige keuzes zijn. Had hun vader door die kanker zijn verstand verloren?

‘Naar huis?’ klonk het fluisterend naast hem. Met een benauwde blik keek Stan omhoog en het besef dat ze weldra van elkaar gescheiden zouden worden, deed Rigo opnieuw een poging wagen bij zijn tante.

‘Kan je echt niets doen?’ vroeg hij wanhopig. ‘Stan zal je geen last bezorgen, dat zweer ik.’

Zijn smeekbede was echter tevergeefs, dat beseftte hij meteen toen ze verdedigend haar rug recht trok.

‘Ik heb geen ervaring met kinderen, laat staan met iemand als Stan,’ zei ze stroef. ‘Laten we er maar vanuit gaan dat je vader wist wat hij deed, de situatie is zo al moeilijk genoeg.’

Met die woorden veegde ze de verantwoordelijkheid van zich af als stof van haar kleren en Rigo vroeg zich af waarom hij het zelfs maar had geprobeerd. Na al die jaren wist hij te goed hoe weinig een kind als Stan voor de meeste mensen betekende.

‘Naar huis?’

Weer blikte de jongen ongelukkig omhoog en er kroop een verstikkende band rond Rigo’s borst. Hij wist dat zijn broertje weinig van het gesprek begreep, maar van de spanning des te meer. Hoe moest hij in godsnaam uitleggen wat er stond te gebeuren als hij het zelf niet snapte? Langzaam zakte hij door zijn knieën om hun gezichten op gelijke hoogte te brengen.

‘Stan..’ zei hij zacht alsof dat het minder erg zou maken. ‘Je mag binnenkort op de manege gaan wonen, je weet wel, bij al die mooie paarden...’. De woorden wrongen zich als trage slakken uit zijn keel en nog voor hij uitgesproken was, klampte de jongen zich aan hem vast.

‘Bij jou blijven?’ fluisterde hij verward. ‘Ja Rigo? Bij jou blijven?’

In een laatste poging keek Rigo naar de notaris die toch jarenlang zijn vaders beste vriend was geweest, maar die deed niet meer dan in een berustend gebaar zijn handen opheffen.

‘Bon,’ klonk het afgemeten uit Franco’s mond. ‘Als dat duidelijk is, kunnen we beter ineens afspraken maken.’

Rigo maakte zich los uit Stans greep. ‘Waarover?’

‘De verhuis natuurlijk. Ik zal heel wat werk hebben om alles op zo’n korte termijn rond te krijgen, dus ik reken op jou om Stans spullen in te pakken en klaar te zetten.’

Rigo slikte moeizaam. Dit ging veel sneller dan hij aankon. ‘Wanneer?’

‘Hoe moet ik dat nu al weten verdomme. Zo snel mogelijk zeker. En maak het niet nodeloos ingewikkeld door na de verhuis constant zijn handje vast

te willen houden. De korte pijn is de beste. Ik wil niet hebben dat je te pas en te onpas op de manege komt aanwaaien, dus wat denk je van zaterdagmiddag?’

Rigo kon niet anders dan zijn broer sprakeloos aanstaren. Net nu hij dacht dat het niet erger kon. Arme, arme Stan. Zonder er iets van te begrijpen, zou hij alles dat vertrouwd was moeten achterlaten. Er zou niemand meer zijn die hij blindelings kon vertrouwen, niemand om bij in bed te kruipen als hij een nachtmerrie had en niemand die hem zou opvangen tijdens een paniekaanval. Toch scheen Rigo de enige te zijn die dat onmenselijk vond. Nog steeds op zijn hurken naast Stan, trok hij een denkbeeldige muur rond zich op en de jukebox in zijn hoofd begon weer te dreunen.

You never felt this loss before ...and the world is closing doorsclosing doors...closing doors.....



De kleine jongen knikte enthousiast. Natuurlijk kon hij een geheim bewaren! Hij spartelde met zijn benen om op de grond te worden gezet en liep nieuwsgierig achter zijn moeder aan, die met het paard naar een boom wandelde. Zoals gewoonlijk nam ze de tijd om tegen de hengst te praten en de kleine jongen stond vol ongeduld te wachten tot ze klaar was.

‘Welk geheim mama?’ vroeg hij zodra ze zich omdraaide.

Plagend trok ze aan zijn neus en vlijde zich loom in het gras voor ze met een zucht van overgave haar ogen sloot. Meteen wierp de kleine jongen zich naast haar op de grond, zijn hoofdje vlak bij het hare als twee samenzweerders.

‘Toe mam, zeg het nu!’

Ze glimlachte en streek de donkere krullen van zijn voorhoofd.

Franco liet zijn oog vallen op een stijlvol restaurant in één de vele kleine straatjes die Brussel rijk was. Bewust koos hij voor een tafeltje bij het raam zodat hij naar buiten kon kijken, want na meer dan vier uur onafgebroken vergaderen, had hij dringend nood aan een beetje ontspanning. Meer uit gewoonte dan uit noodzaak wierp hij een blik op de menukaart en trok dan met een kort gebaar de aandacht van de ober om een salade Niçoise met een glas Chardonnay te bestellen. Het gebeurde zelden dat hij zich de luxe van een glas alcohol permitteerde, maar de vergadering was een regelrechte ramp geweest. Hij had zijn gedachten geen vijf minuten bij elkaar kunnen houden en wilde niet weten hoe incompetent hij daardoor geleden had. Met een diepe zucht wreef hij langs zijn slapen om de hoofdpijn te verdrijven. Die scheen de laatste tijd constant op de loer te liggen, maar echt verwonderlijk was dat niet. Sinds

de leiding van het hotel op zijn schouders ruste, lag de lat in hoofd erg hoog. Te hoog ongetwijfeld, maar hij kende geen tussenweg. Het mocht voor de buitenwereld heel logisch zijn dat hotel 'Van Berkendael' in zijn handen was overgegaan, zelf wist hij beter. Daarom was hij enorm gedreven om te bewijzen net zo'n goede manager te zijn als zijn vader. Zolang hij zich kon herinneren was dat zijn doel, een tweede Max Van Berkendael worden. Zijn focus was altijd gericht geweest op het verwerven van zijn vaders waardering en daar was weinig aan veranderd nu Max dood was. Jarenlang hadden ze in het hotel gewerkt als een team, perfect wetend wie zich op wat concentreerde om de boel draaiende te houden. Door al die uren samen, was Franco gaan geloven dat ze elkaar kenden en begrepen. Maar het testament maakte duidelijk hoe schromelijk hij zich daarin vergist had. Hij was verraden door de enige persoon waar hij naar opkeek en begreep totaal niet waarom. Elke andere locatie had hij kunnen accepteren, maar niet de manege. Niet daar. Tien jaar lang had hij geweigerd om in de buurt van die verdoemde plek te komen en nu werd hij verplicht om er te wonen. Met Stan dan nog. Twee maanden na de verhuis, wist hij nog steeds niet wat het ergste was. De constante aanwezigheid van dat achterlijke kind of leven in een huis waar de spoken van het verleden ongehinderd ronddwaalden. Elke avond werd het moeilijker om het hotel te verlaten en naar huis te gaan. Soms was de heimwee naar zijn oude leven zo groot dat hij naar zijn loft reed. Daar nam hij een uitgebreide douche en zette zich in een van de comfortabele designfauteuils bij het raam in een poging wat innerlijke rust te vinden. De loft was zakelijk en strak, een weerspiegeling van hoe zijn leven er tot twee maanden geleden had uitgezien. Hij hield van de klassieke eenvoud die alles uitstraalde, een schril contrast met bonte kleurenverzameling op de manege. Zijn moeder had die ingericht en elke centimeter van elke ruimte ademde haar energie uit, alsof je door een levend mausoleum liep. Zijn band met haar was bijzonder hecht geweest en hij had haar verlies nooit echt kunnen verwerken. De littekens had hij leren verbergen, maar de pijn bleef als een scherpe doorn in zijn hart zitten. Vlak na haar dood had hij zichzelf verloren in een combinatie van drank en pillen die het verdriet hadden omgezet in woede. Maandenlang had hij uitgehaald naar alles en iedereen

die in zijn buurt kwam. Het was een donkere periode zonder zelfbeheersing waarin alles werd gekleurd door een waas van diepe razernij. Tot hij op een avond in een of andere bar een vent tot moes had geslagen. Zijn vaders connecties en geld hadden voorkomen dat hij een strafblad kreeg, maar de intense teleurstelling in zijn vaders blik kon daar niet mee worden uitgeveegd. Er viel geen woord van verwijt en toch had hij zich heel klein gevoeld. Het was alsof hij naar zichzelf kon kijken door de ogen van een ander en wat hij zag, was niet erg fraai. Dat moment was een keerpunt geworden. Terug naar school gaan was voor hem geen optie en dus accepteerde hij dankbaar zijn vaders aanbod om in het hotel aan de slag te gaan. Hij verving kapotte lampen, ontstopte wc's en sleurde met zware karren vies linnengoed, allemaal om het vertrouwen van zijn vader te herwinnen. Hoezeer hij die vernederende klusjes ook haatte, er kwam geen klagend woord over zijn lippen. Een gebrek aan zelfbeheersing had hem in deze situatie gebracht en dat zou nooit meer gebeuren. Bij de start van het nieuwe schooljaar kreeg hij van zijn vader de keuze, studeren of zich opwerken in het hotel. Hij koos voor het laatste en kreeg een kantoor vlak naast dat van Max. Die dag begon zijn leven opnieuw. Het hotel werd zijn passie en alles was perfect geweest, tot die afschuwelijke kanker kwam. Nu was hij op zijn zevenentwintigste eigenaar van een riant hotel, maar het bleek een vergiftigd geschenk. De belofte van een succesvolle toekomst werd vergald door zowel Stan als de manege. Hij kon niet vergeten dat zijn moeder op die onheilsplek was gestorven, noch dat Stan er de oorzaak van was geweest.

‘Alstublieft mijnheer, uw salade Niçoise met groentjes en kruidenpuree.’

De ober zette voorzichtig een mooi gedresseerd bord neer en Franco forceerde uit beleefdheid een glimlach. Mechanisch begon hij te eten, maar vijf minuten later lag het bestek alweer naast zijn bord. Normaal gezien zou hij geen tijd verspillen en meteen afrekenen, maar vandaag had hij geen haast. Zijn hoofd stond niet naar werken en naar huis gaan stelde hij liefst zo lang mogelijk uit. Met een zucht keek hij naar buiten. De avondspits begon op gang te komen en steeds meer mensen liepen haastig voorbij. Zijn blik viel op een vrouw die aan de overkant van de drukke straat rustig naar een etalage stond te kijken. Het was vooral haar

opvallend rode haar dat zijn hart een slag deed overslaan. Was dat Eva? Nee, hij moest zich vergissen. Eva was jaren geleden naar Finland geëmigreerd en hij had al even lang niets meer van haar gehoord. Toch boog hij een beetje naar voren om zeker te zijn. Alsof de vrouw zijn blik kon voelen, draaide ze haar hoofd in zijn richting. Haar ogen gleden ongeïnteresseerd over hem heen, tot er een schok van herkenning op haar gezicht verscheen.

‘Franco?’ vormde haar mond in verbaasd ongeloof.

Aarzelend stak ze haar hand op en hij hoopte dat ze het daarbij zou laten, maar ze lachte en keek snel links en rechts om de straat over te steken.

‘Wat een toeval!’ riep ze het restaurant binnenlopend.

Beleefd stond hij recht en trok zijn vest omlaag om er onberispelijk uit te zien. ‘Dag Eva.’

Ze negeerde zijn uitgestoken hand en sloeg haar armen rond zijn hals, net als vroeger. Een vertrouwde geur drong zijn neusgaten binnen, waardoor talloze herinneringen zich spontaan bevrijdden van het stof waaronder ze jarenlang bedolven hadden gelegen. Eva die lachend in zijn armen kroop. Eva die op blote voeten door het gras liep. Eva die een gedichtenbundel voor hem kocht. Eva die met een zwoele blik haar blouse open knoopte.....

‘Ik kan het nauwelijks geloven!’ Ze liet zich onuitgenodigd aan zijn tafeltje neerzakken, zodat hij met enige tegenzin haar voorbeeld volgde. ‘Ik heb me zo vaak afgevraagd hoe het met jou is!’

‘Woon je weer in België?’ vroeg hij terwijl zijn ogen behoedzaam over haar gezicht gleden. Ze leek nauwelijks een dag ouder geworden.

‘Al meer dan een jaar inmiddels. In Antwerpen,’ legde ze uit. ‘Een vriend van mijn vader is directeur op een middelbare school en hij heeft me aan werk geholpen.’ Ze keek ineens een beetje onzeker. ‘Ik heb een paar keer op het punt gestaan contact met je op te nemen, maar het leek toch vreemd na al die tijd, snap je wat ik bedoel?’

Hij knikte, hoewel vreemd niet het woord was die hij zelf zou gebruikt hebben. Om zich een houding te geven, nam hij een slokje wijn. Ervan genieten zou voor een andere keer zijn.

‘Je ziet er goed uit,’ zei ze toen hij bleef zwijgen. ‘Zo’n chique pak staat je. Dat zou ik vroeger niet gedacht hebben.’

‘Ach,’ reageerde hij schouderophalend. Vroeger was lang geleden. De gebleekte jeans had hij al een decennia ingeruild voor maatpakken van Armani of Van Noten. Uitstraling was belangrijk, dat had hij van zijn vader geleerd en verder was het aangenaam om te tonen dat hij het zich kon permitteren.

‘Woon jij in Brussel?’ vroeg ze nieuwsgierig.

‘Nee,’ ontkende hij. ‘Ik had hier vanmorgen een meeting.’

Ze lachte met enig ontzag in haar blik. ‘Dan ben je dus een succesvol architect geworden.’

Die vraag bracht hem even uit zijn evenwicht. Bijna was hij vergeten dat er een tijd was geweest waarin hij iets anders had gewild dan een hotel uitbaten.

‘Geen architect,’ reageerde hij stroef. ‘Ik ben manager van het hotel.’

Dat verraste haar. ‘Werk jij voor je vader?’

‘Niet meer. Hotel Van Berkendael is inmiddels van mij.’

Ze was zichtbaar onder de indruk en dat was precies zijn bedoeling geweest, al beseftte hij dat pas toen hij de bewondering in haar blik zag.

‘Wat denk je ervan om mij een glas wijn te trakteren mijnheer de hoteleigenaar?’ Met een uitnodigende glimlach gleed haar hand over de zijne. ‘We hebben ontzettend veel bij te praten.’

Hij wist meteen dat het geen goed idee was. De deur van het verleden hing al los genoeg in zijn scharnieren, nog meer herinneringen zou dat alleen maar erger maken.

‘Eva...’ Hij slaagde erin haar naam te laten klinken als een zucht, maar ze was niet van plan om op te geven.

‘Toe Franco.’ Vertrouwelijk streelden haar vingers over zijn hand. ‘Weet je niet meer hoe fijn wij het samen altijd hadden? Dat kan toch niet zomaar verdwenen zijn?’

Haar stem vibreerde in een timbre dat hij altijd onweerstaanbaar had gevonden. Een jaar lang was zij de liefde van zijn leven geweest. Ze waren bruto uit elkaar gehaald omdat haar vader een job aangeboden kreeg in Finland en vlak daarna was zijn leven veranderd in een hel. Sindsdien had geen enkele vrouw hem nog kunnen raken, maar nu voelde hij diep vanbinnen iets ontwaken. Hij probeerde dat verlangen te negeren, maar het

was te laat. In feite had ze al gewonnen toen ze daarbuiten haar hoofd naar hem had omgedraaid. In een opwelling greep hij zijn portefeuille en gooide het verschuldigde geld op tafel.

‘Kom,’ zei hij bruusk overeind verend.

Zijn greep op haar arm was stevig en zijn stappen zo groot dat ze bijna moest rennen om hem bij te houden. Bij het eerste het beste café duwde hij haar naar binnen. Het was er warm en schemerig en ze zonderden zich af aan een hoektafel met muurbanken in bleekgroen velours.

Hij bestelde een fles rode wijn en wist totaal niet waar hij mee bezig was. Normaal gezien zou hij liever doodvallen dan zich impulsief te gedragen, maar het was of een dieper instinct het van hem had overgenomen. Nog voor de wijn op tafel stond, schoof hij over de bank naar haar toe.

Haar hand kwam als een fladderende vlinder op zijn borst terecht die meteen in brand stond. Hij boog zijn hoofd en toen hun lippen elkaar raakten, klampte ze zich zo vurig aan hem vast dat hij een huivering niet kon onderdrukken.



De kleine jongen bracht zijn oor dicht bij zijn moeders mond om niets van haar geheim te missen.

*'Zou jij graag nog een broertje of een zusje willen?' vroeg ze zacht
Zijn ogen werden groot als schoteltjes. Hij knikte zo heftig dat zijn hoofdje
tegen haar kin botste en daar moesten ze samen om lachen.*

'Mag ik kiezen?' vroeg hij gretig.

*'Ach liefje,' zei ze vertederd, 'daar zorgt de natuur zelf voor. Maar weet je
wat, ik denk dat het een meisje zal zijn dit keer.'*

'Echt waar?'

'Ben jij nu ook zo gelukkig?' fluisterde ze in zijn oor.

Rigo zat aan de grote houten keukentafel die door intensief gebruik een verweerde aanblik had gekregen. Zonder een woord te zeggen keek hij toe hoe Rita de groenten voor het avondeten vakkundig in fijne reepjes sneed. Op een of andere manier werkte dat rustgevend op hem. Hij vroeg zich niet af waarom, het was voldoende dat ze zijn aanwezigheid tolereerde zonder lastige vragen te stellen. Af en toe keek ze bezorgd in zijn richting, maar hij negeerde haar en bleef in gedachten bij Stan. Precies acht weken en drie dagen geleden had Franco de jongen uit zijn vertrouwde omgeving weggerukt en sindsdien racete Rigo elke zaterdagmiddag op zijn motor naar de manege om een paar uur met zijn broertje door te brengen. Elke keer opnieuw probeerde hij Franco te overtuigen zich wat soepeler op te stellen, maar hij kon net zo goed tegen een muur praten. Er zat niets anders op dan Stan telkens weer achter te laten en naar huis te gaan waar hij zich net zo verloren voelde als zijn broertje op de manege. Hun scheiding voelde aan alsof iemand ongevraagd een deel van zijn lichaam had geamputeerd. Hij kon maar niet begrijpen waarom hun vader voor deze onredelijke oplossing had gekozen en dat deed zijn vertrouwen in de

mensheid naar een ongekend dieptepunt zakken. De situatie slorpte zijn aandacht zodanig op, dat niets daarbuiten hem nog interesseerde. De eindexamens op school waren gepasseerd zonder dat hij een boek had ingekeken en het kon hem bitter weinig schelen dat hij daardoor zijn laatste jaar moest overdoen. Wie dacht dat hij nu zin had om over een paar maanden naar de universiteit te gaan, was niet goed bij zijn hoofd. Er was misschien niet veel liefde verspild tussen hem en Franco, maar hij kende zijn oudste broer goed genoeg om te weten wat belangrijk voor hem was. Vroeg of laat zou het hotel weer al zijn aandacht opeisen en als dat gebeurde, wilde Rigo in de buurt zijn om Stan vaker te kunnen zien. Hij wist alleen niet hoe lang dat nog zou duren. Routineus greep hij naar het pakje sigaretten in zijn broekzak. De zomervakantie gaf hem zeeën van tijd om te piekeren en daar werd hij zo langzamerhand stapelzot van.

‘Rigo.’ Rita’s stem klonk zacht vermanend terwijl ze de fijngesneden groenten bij elkaar veegde in een kookpan. De keuken was haar terrein en ze had al vaker gevraagd of hij daar niet wilde roken. Zijn zucht was blijkbaar een antwoord op zich, want nadat ze de pan op het vuur had gezet, reikte ze in de kast naar een asbak en zette die hoofdschuddend op tafel.

‘Merci,’ zei hij meteen een sigaret opstekend.

‘Dat weet ik nog zo niet,’ mopperde ze. ‘Je bent veel te jong voor die vieze rommel.’

Hij trok onverschillig met zijn schouders en blies de rook door zijn mond naar buiten.

‘Er is wel meer waar ik te jong voor ben,’ zei hij cynisch.

Rita greep naar de schort rondom haar omvangrijke middel en wreef haar handen droog.

‘Je mag de moed niet opgeven,’ zei ze zich bij hem aan tafel zettend. ‘Ik weet dat de verhuis van Stan moeilijk is, maar je zal zien, alles heeft zo zijn reden.’

De wrange blik waarmee hij haar aankeek sprak boekdelen. De enige reden die hij kon bedenken, was dat de kanker zijn vaders verstand om zeep geholpen had.

‘Je moet wat meer vertrouwen hebben,’ suste ze. ‘Je vader wist wat hij deed, daar ben ik zeker van.’

‘Misschien kon het hem gewoon niet meer schelen,’ reageerde hij bitter.

Ze schudde verwijtend haar hoofd. ‘Je vader hield van Stan, dat weet je zelf ook. Van jullie allebei trouwens.’

‘Werkelijk?’ Opstandig trok hij van zijn sigaret. ‘Als dit liefde moet voorstellen, dan hoeft het niet voor mij.’

‘Zet je eens in zijn schoenen jongen,’ probeerde ze hem milder te stemmen. ‘Je vader werd plots geconfronteerd met het feit dat hij zelf niet meer voor Stan kon zorgen, dat moet vreselijk geweest zijn. Wat had hij dan moeten doen? Ik ben een oude vrouw en jij een tiener. Franco was de meest logische oplossing die hij had.’

Met een korzelige tik veegde Rigo de as van zijn sigaret. In zijn ogen was de verhuis geen oplossing, maar een vonnis en hij weigerde te accepteren dat er geen andere optie was.

‘Ik leef al lang genoeg om te weten dat sommige dingen zijn wat ze zijn,’ ging Rita verder. ‘Wat je vaders motieven ook waren, het is nu aan Franco om voor Stan te zorgen en jij hebt je eigen leven om aan te denken.’

‘Maar hij is doodongelukkig op de manege! Franco trekt zich geen bal van hem aan.’

‘Overdrijf je nu niet? Franco doet ongetwijfeld zijn best. Ik begrijp dat het moeilijk is om Stan los te laten, maar deze periode is een aanpassing voor iedereen. Je zal zien, met een beetje geduld komt het allemaal in orde.’

Haar antwoord maakte Rigo nog opstandiger. Een beetje geduld. Hij beet verdomme al acht weken zijn tanden kapot in de hoop dat Stan er bij zijn volgende bezoek minder verloren zou bijlopen. Hoe kon Rita zich er zo gemakkelijk vanaf maken terwijl ze jarenlang voor hem gezorgd had. Dit bewees nog maar eens dat er uiteindelijk niemand was die je kon vertrouwen. Als zij haar geweten kon sussen door te geloven dat de verhuis niet schadelijk was voor Stan, moest ze het zelf weten, maar daar ging hij haar niet bij helpen. Nukkig drukte hij zijn sigaret uit en veerde overeind.

‘Rigo..’

Met tegenzin bleef hij staan, zijn mond samengetrokken tot een strakke lijn.

‘Ik zal met Franco praten oké? Misschien kan ik hem overhalen om je wat vaker op bezoek te laten komen.’

Hij knikte stroef, beseffend dat hij zijn frustratie op de verkeerde persoon uitwerkte. Het was tenslotte niet haar schuld dat Franco geen hart had.

‘Merci,’ zei hij nauwelijks hoorbaar.

‘Ga eens langs bij Frédéric,’ raadde ze hem aan. ‘Het zal je goed doen om er tussenuit te zijn.’

Hij forceerde een glimlach en liep de keuken uit. In gedachten verzonken ging hij op weg naar buiten, waarbij hij frontaal op zijn tante botste. Zonder zich te excuseren wilde hij doorlopen, maar ze tikte op zijn arm om hem staande te houden.

‘Wat is er?’ vroeg hij onvriendelijk.

‘Heb je een minuutje?’

‘Nee.’

‘Natuurlijk wel. Ik wil je iets vragen. Volgende week vrijdag heb ik een aantal burens uitgenodigd om kennis te komen maken. Ik heb al een uitstekende traiteur geboekt en misschien laat ik ook een klein strijkorkest komen.’

Afwerend stak hij zijn handen in zijn zakken.

‘Waarom moet mij dat interesseren?’

‘Omdat ik wil dat je erbij bent natuurlijk,’ legde ze uit.

‘Ik heb al plannen.’

‘Dat begrijp ik, maar een uurtje is meer dan genoeg.’

‘Nee, gaat helaas niet lukken.’

Ineens was haar blik net zo geïrriteerd als hij zich voelde.

‘Wanneer ga je eindelijk ophouden met dat kinderachtige gedoe?’ vroeg ze boos. ‘Ik heb net zomin als jij voor deze situatie gekozen, dus wil je alsjeblieft ophouden mij de schuld te geven?’

Hij keek haar opstandig aan. Als ze over schuld wilde praten, moest ze goed opletten wat ze zei. Hij was nog niet vergeten hoe gemakkelijk ze Stan afgeschreven had.

‘Goed,’ reageerde ze kortaf. ‘Kies zelf maar hoe dit afloopt. De receptie start om acht uur. Als je niet komt opdagen, schrap ik volgende maand jouw toelage. Volledig.’

Bijna lachte hij hardop. Met het geld dat op zijn rekening stond kon hij het gemakkelijk een jaar uitzingen, maar hij zou wel gek zijn om dat aan haar neus te hangen. Toch kon hij niet verbergen hoe belachelijk hij haar dreigement vond.

‘God, jij bent echt onmogelijk!’ siste ze nijdig. ‘Het zou mij niet verbazen dat Max kanker heeft gekregen van jouw irritante gedrag!’

Zijn tanden knarsten op elkaar. Met een ruk draaide hij zich om en sloeg de deur hard achter zich dicht. Woedend sprong hij de trappen van het terras af en terwijl de adrenaline strijdvaardig door zijn lijf joeg, besloot hij de manege te vereren met een bezoek. Of het nu woensdag was of niet.



‘Weet papa dat er een baby komt?’ vroeg de kleine jongen terwijl hij zich in zijn moeders armholte nestelde.

‘Nee.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Jij bent de allereerste.’

‘Echt?’ vroeg hij ademloos. Nu voelde hij zich heel bijzonder. ‘Mag ik het hem dan zeggen?’

Ze lachte zacht om zijn enthousiasme.

‘Weet je wat, we zullen het vanavond samen vertellen. Tot dan moet jij mijn geheim goed bewaren. Zal dat lukken?’

‘Ja hoor mam,’ knikte hij ernstig.

Zijn moeder streelde teder over zijn haren en drukte een kus op zijn wang.

‘Ken jij een leuke naam voor een meisje?’ vroeg ze dan.

Met een droge stofwolk achter zich aan stuurde Rigo zijn motor in de richting van de stallen. De rit had lang genoeg geduurd om zijn woede wat te temperen, maar er bleef nog voldoende over om ongevraagd op de manege te willen verschijnen. Dat had hij niet eerder gedurfd, want Franco was de meest onbuigzame mens die hij kende en hem uitdagen zou de situatie er niet op verbeteren. Vandaag moest zijn gezonde verstand het echter afleggen tegen de drang om iets te ondernemen.

Vlak bij de stallen legde hij zijn motor stil en wierp een onderzoekende blik in de richting van de villa die zo'n honderd meter verderop lag. Het terrein zag er verlaten uit en Franco's Porsche was nergens te bespeuren, maar dat garandeerde uiteraard niets. Gelukkig kon hij de omgeving van het huis zelf vermijden. Stan verkoos het gezelschap van paarden ver boven dat van mensen, dus de kans was groot dat de jongen in de stallen rondhing. Terwijl hij zijn helm losmaakte, ademde Rigo de vertrouwde

lucht diep in zijn longen. Voor hem was de geur van paarden voor eeuwig verbonden aan zijn moeder en de stallen bezorgden hem iedere keer opnieuw een gevoel van thuiskomen. Soepel schoof hij de deur open en merkte meteen dat zijn instinct hem niet had bedrogen. Stan was druk bezig met het roskammen van Springer, de oude hengst die in betere tijden nog van hun moeder was geweest. De jongen zag er ontzettend kwetsbaar uit naast dat grote dier, maar Rigo wist dat hij nergens veiliger kon zijn. Het geluid van de openschuivende deur deed Stan schichtig opkijken. Zodra hij zag wie er binnenkwam, veranderde dat wantrouwen echter in oprechte vreugde.

‘Rigo!’

De borstel waarmee de jongen aan het werk was, viel met een zachte plof op de grond. In een mum van tijd was hij over de box heen geklauterd en Rigo sloeg zonder aarzelen zijn armen om het magere lijfje heen. Voor het eerst in dagen had hij het gevoel iets goed te doen. Stans neus werd bijna door zijn T-shirt heen gedrukt en hij hoorde de jongen diep ademhalen, net zoals hij zelf een paar seconden geleden buiten had gedaan. Dat raakte hem dieper dan hij zou willen toegeven. Vertederd gaf hij een kus op Stans donkere haren en verbaasde zich erover dat de jongen zo kalm bleef. Dit was de eerste keer sinds de verhuis dat Stan zich niet jammerend aan hem vastklampte. Was het dan toch mogelijk dat zijn broertje zich hier thuis begon te voelen?

‘Helpen?’ vroeg de jongen nog steeds tegen hem aanleunend.

‘Uiteraard. Geef me maar snel een borstel.’

Stan liet hem onmiddellijk los en klom behendig de box weer in. Terwijl Rigo zijn voorbeeld volgde, dook de jongen naar de bak met borstels en maakte uiterst zorgvuldig een keuze. De daarop volgende minuten bestond de wereld enkel nog uit hun op elkaar afgestemde bewegingen en de spanning in Rigo’s lichaam nam eindelijk een beetje af. Zachtjes begon hij te fluiten, wat Stan probeerde na te doen. Zijn weinig succesvolle poging was zo grappig, dat ze allebei in de lach schoten. Geen van beiden merkte de schaduw die door de openstaande deur naar binnen viel tot de onvriendelijke stem van Franco hun plezier vergalde.

‘Wel verdomme, wat doe jij hier?’

Geschrokken keek Rigo over zijn schouder. Alle hoop dat het geluk vandaag aan zijn kant stond, was op slag verdwenen.

‘Ik euh...’ Hij zocht een plausibele uitweg. ‘Ik wilde jou spreken.’

Niet meteen het geniaalste excuus, maar het was beter dan toegeven dat hij met opzet de regels had gebroken.

Neerbuigend trok Franco zijn wenkbrauwen op.

‘Is dit weer een poging om je zin door te drijven Rigo? Steek dan maar goed in je hoofd dat die vlieger niet op gaat! Wat was er zo dringend dat het niet kon wachten?’

‘Ik dacht, we zijn nu twee maanden verder en...’

‘Nee,’ onderbrak Franco zijn onuitgesproken vraag.

‘Maar waarom niet? Stan is veel rustiger en ik heb tijd zat nu het vakantie is.’

‘Het antwoord blijft nee,’ klonk het ontoegeeflijk. ‘Je gaat niet alles op zijn kop zetten omdat jij toevallig vakantie hebt. Die zou je trouwens veel beter gebruiken om te studeren in plaats van domweg te accepteren dat je het jaar moet overdoen. Ik begrijp niet hoe je zo laks kan zijn.’

‘Ik heb een C-attest gekregen, dan mag je niet eens herexamens doen.’

‘Wel als je besluit om via de examencommissie dat diploma te behalen. Toon eindelijk eens voldoende wilskracht om door te zetten! Het zou geen kwaad kunnen om te beseffen dat je niets cadeau krijgt in het leven.’

‘Ik verwacht geen cadeaus,’ reageerde Rigo kortaf. ‘Het enige dat ik wil is Stan vaker zien.’

‘Dat zal voorlopig niet gebeuren. En gebruik volgende keer de telefoon als je iets wil vragen,’ werd de discussie afgesloten. Franco wilde al naar buiten lopen toen hij zich bedacht. ‘Nu je er toch bent, kan je net zo goed even komen kennis maken met Eva. Ze wil je leren kennen en dan hebben we dat ineens achter de rug.’

Zonder er verder nog woorden aan vuil te maken draaide Franco zich om en liep de stal uit. Rigo balde zijn vuisten. Hij wachtte net lang genoeg tot zijn broer buiten gehoorsafstand was, voor hij een harde trap gaf tegen de wand van Springers box.

‘Fuck!’ vloekte hij hartgrondig. ‘Fuck...fuck...fuck!!’

Het hout van de wand kraakte gevaarlijk onder de uithalen van zijn voet en de oude hengst hinnikte nerveus. Dat deed Rigo beseffen dat hij zijn woede beter kon intomen. Snel wierp hij een blik opzij, maar het was al te laat. Stan stond blind voor zich uit te staren, ergens onbereikbaar teruggetrokken in zijn hoofd. Uit ervaring wist Rigo dat zijn broertje uren in deze toestand kon blijven steken en dat niets hem daar vandaan kon halen. Hij zou zelf al lang weer thuis zijn voor Stan terug in de realiteit belandde en dat besef deed zijn woede als een pudding in elkaar zakken. Wat had hij gedacht te bereiken met zijn impulsieve bezoek? Ineens wist hij het allemaal niet meer. Stan was zo fragiel dat de harde aanpak van Franco onmogelijk kon werken en toch was de jongen vandaag opvallend veel rustiger dan de voorbije weken. Had hij zich tegen alle verwachtingen in kunnen aanpassen? Dat vond Rigo bijzonder moeilijk om te geloven. En toch. Het feit dat Stan nu in zichzelf teruggetrokken zat, was enkel te wijten aan de spanning die Rigo's komst had veroorzaakt. Hij loosde een zucht die vanuit zijn tenen leek te komen. Misschien moest hij gewoon hopen dat het inderdaad allemaal goed kwam zoals Rita gezegd had. Wat het ook was, hij kon nu beter doen wat Franco gevraagd had om nog meer wrijving te voorkomen.

‘Kom Stanneke.’ Hij sloeg zijn arm rond de smalle schouders van zijn broertje. ‘We zullen eens gaan kijken wie de eer heeft om kennis met mij te mogen maken.’

Er kwam geen antwoord, maar dat had hij ook niet verwacht. Voorzichtig loodste hij de jongen mee naar de villa en werd bij het betreden van de hal overvallen door een vrolijke lach. Tegen wil en dank werd hij nieuwsgierig, want het leek een eeuwigheid geleden dat er in dit huis nog iemand gelachen had. Bij de deur van de woonkamer bleef Stan stokstijf staan. Zelfs met enige aandrang kon Rigo geen beweging in hem krijgen, dus liet hij zijn broertje noodgedwongen achter.

‘Eindelijk,’ uitte Franco geïrriteerd toen hij de kamer in stapte. ‘Sta daar niet zo te treuzelen. Kom binnen.’

Terwijl hij aan dat ‘verzoek’ voldeed, gleed Rigo's blik benieuwd naar de jonge vrouw die ontspannen in de sofa zat. Ze was knap, dat wel, maar zijn

broers bezitterige hand op haar been viel moeilijk fout te interpreteren. Veel mensenkennis kon ze niet hebben.

‘Dag Rigo. Ken je mij nog?’ Haar stem deed denken aan zacht fluweel.

‘Nee.’ Onwennig duwde hij zijn handen in zijn zakken.

‘Ik ben vaak bij jullie langs gekomen,’ legde ze uit. ‘Maar dat is lang geleden natuurlijk.’

Ineens ging er een lichtje branden. Was dit Franco’s vriendinnetje van vroeger? Zijn mening over haar was op slag positiever. Hoewel hij destijds maar een jaar of zeven was geweest, kon hij zich nog herinneren dat ze altijd lief was tegen hem en Stan. Hij herinnerde zich ook dat haar aanwezigheid ervoor gezorgd had dat Franco een beetje normaal deed. Ze was heel plots uit beeld verdwenen, maar zelfs toen wist hij beter dan zijn broer te vragen waarom.

‘Je verwacht toch niet dat hij dat weet.’ Franco’s neerbuigende toon deed Eva verbaasd opzij kijken.

‘Hij was ook nog erg jong.’

‘Dat heeft er weinig mee te maken. Rigo is een dromer. Gebrek aan focus, dat is zijn probleem.’

Eva schoot in de lach. ‘Mijn god, zit je die jongen altijd zo op zijn kap? Geen wonder dat hij zich ongemakkelijk voelt. Je zou hem beter iets te drinken aanbieden.’

‘Dat is niet nodig,’ klonk het beslist. ‘We hebben net afgesproken dat hij zijn tijd nuttig gaat besteden zodat hij alsnog zijn diploma kan behalen. Daar heeft hij zijn handen vol mee.’

Rigo deed zelfs geen moeite om die leugen tegen te spreken. Het enige dat hij wilde, was zo snel mogelijk vertrekken. Maar niet voor hij Stan weer naar zijn veilige plekje kon brengen. Gezien de apathische toestand van zijn broertje was het misschien belachelijk om te geloven dat hij in de stallen beter af was dan in huis, maar Rigo had meer vertrouwen in Springer dan in zijn oudste broer. Opgelucht dat hij kon ontsnappen, draaide hij zich naar Stan, maar op de plek waar die net nog had gestaan, bevond zich enkel een leeg deurgat. Snel gleden zijn ogen door de kamer. Daar zat Stan op de vensterbank met naast zich een meisje in het meest

rozige jumpsuit dat Rigo ooit had gezien. Ze lachte spontaan naar hem, maar hij was te verbaasd om te reageren.

‘Dat is Nell, mijn nichtje,’ zei Eva ter verduidelijking. ‘Jullie hebben ongeveer dezelfde leeftijd, dus misschien is het wel leuk als jij je een beetje over haar ontfermt zolang we hier zijn.’

‘Ik moet er vandoor,’ mompelde hij zonder daarop in te gaan. ‘Kom Stan.’ Hij stak zijn hand uit, maar voor hij de kans kreeg om zijn broertje van de vensterbank te helpen, sprong Nell overeind.

‘Gaan jullie naar buiten?’ vroeg ze.

‘Naar de stallen,’ was het enige dat hij kwijt wilde.

‘Dan ga ik mee.’ Ze greep Stans arm en wandelde met de jongen de deur uit alsof dat de normaalste zaak van de wereld was. Alleen was het dat niet. Als Stan zich in zijn eigen wereld bevond, konden maar weinig mensen hem in beweging krijgen. Overdonderd ging Rigo achter het tweetal aan dat arm in arm in de richting van de stallen liep. Wat was er in godsnaam aan de hand? Gaf Franco Stan soms extra medicatie om hem kalm te houden? Dat was een verontrustend idee, want Stan had in het verleden erg afwisselend gereageerd op aanpassingen in zijn medicatie. Als Franco op eigen initiatief handelde, kon dat serieus fout aflopen.

Zodra ze de stal bereikten, liep Rigo voorop naar Springers box. De grote hengst keek nieuwsgierig toe hoe hij de openliggende stripboeken bij elkaar veegde en haastig een deken uitspreidde op het stro dat daar speciaal voor Stan was neergelegd. Zodra alles gereed was, hielp hij zijn broertje om gemakkelijk te gaan liggen. De jongen krulde helemaal in elkaar en Rigo wist dat hij niet meer zou bewegen zolang hij ‘out’ was. Als ze enkel onder hun tweeën waren geweest, had hij zich een paar minuutjes naast hem neergelegd, maar de ogen van het meisje brandden in zijn rug en dus stond hij onwennig weer recht. Zwijgend keek hij toe hoe zij op haar beurt door haar knieën zakte om Stan met de omslag van het dekentje toe te dekken.

‘Rust maar lekker uit,’ zei ze zacht. Toen de jongen zijn ogen sloot en in slaap viel, drong de simpele waarheid tot Rigo door. Het lag aan haar, besefte hij stomverbaasd. Er kwam helemaal geen medicatie aan te pas. Zij was de reden dat Stan zo zich anders gedroeg. Als hij het niet zelf gezien

had, zou hij het nooit geloven, maar op een of andere manier was dit wildvreemde meisje er in geslaagd om tot zijn broertje door te dringen.

‘Kan het geen kwaad dat hij hier ligt?’ vroeg ze bezorgd omhoog kijkend.

‘Niet meer dan ergens anders.’

Nell veerde overeind en wierp een argwanende blik op het grote paard. Ze vond het duidelijk geen goed idee, maar Rigo negeerde haar onuitgesproken twijfel en gaf de hengst een zacht klopje in zijn nek. Waarschijnlijk zou ze hem gek verklaren als hij zei dat Springer over zijn broertje zou waken. Misschien was hij inderdaad gek om dat te geloven.

Ze kwam naast hem staan en dat gaf een ongemakkelijk gevoel. Net als Stan had hij het niet voor mensen die te dichtbij kwamen. Aarzelend stak ze haar hand uit naar Springers manen, maar de hengst schudde zijn hoofd om duidelijk te maken dat hij niet van haar aandacht gediend was.

‘Het lijkt zo gemakkelijk als jij het doet,’ zei ze beteuterd.

‘Omdat hij mij vertrouwt,’ legde Rigo uit. Paarden waren gekend terrein, daarover praten koste weinig moeite. ‘Je moet hem eerst de kans geven om je te leren kennen.’

Hij deed haar voor hoe ze het paard haar hand moest aanbieden en toen ze dat gebaar kopieerde, was de hengst nieuwsgierig genoeg om zijn lippen over haar vingers te laten glijden.

‘Hij is echt gigantisch eh,’ zei ze onder de indruk.

‘Nogal ja. Maar Springer is rustig van aard.’

‘Dan nog. Jij kan zeker goed paardrijden?’

Hij knikte. Tot zijn achtste had hij zowat elke vrije schooldag op de manege doorgebracht en paardrijden was een dagelijkse bezigheid geweest. In die periode waren de stallen goed gevuld en liepen er continue drie verzorgers rond waartussen hij zich als een vis in het water had gevoeld. Nu waren daar enkel nog Walter en een vijftal oudere paarden van over.

‘Ik vraag mij af of ik het zou kunnen,’ zei Nell peinzend. ‘Aangezien we toch een tijdje blijven, wil ik het wel proberen om het te leren. Is er hier iemand die mij les kan geven?’

‘Je kan het aan Walter vragen. Hij komt elke voormiddag om de paarden te verzorgen.’

‘Bedoel je die oude man die hier vanmorgen rondliep? Dat ga ik zeker...oh...’

Ze lachte verrast toen Springer zijn hoofd draaide en nieuwsgierig met zijn neus langs haar haren snuffelde. Bang was ze in ieder geval niet. Ondanks zijn terughoudendheid, bewonderde Rigo dat toch wel.

‘Mag ik iets vragen ...’ begon ze aarzelend toen de hengst zijn aandacht weer op Rigo richtte. ‘We zijn hier al twee dagen en de enige die zich iets van Stan aantrekt, is de poetsvrouw. Is dat normaal?’

Haar vraag overviel hem als een emmer koud water. *Is dat normaal?* Als het van hem afhing, nam hij Stan direct mee naar huis, maar niemand vond zijn mening belangrijk. Normaal was nu machteloos toekijken aan de zijlijn. Hij kreeg een krop in zijn keel en voelde tranen opkomen. Shit. Zonder iets te zeggen liep hij naar buiten en glipte weg langs de hoek van de stal. Haastig liep hij naar de achterkant van het gebouw, waar hij zich met zijn rug tegen de muur liet vallen. Zijn hand ging automatisch op zoek naar een sigaret en met gesloten ogen zoog hij de nicotine diep in zijn longen. *Is dat normaal?* weergalmde haar stem in zijn hoofd. Hij kreunde zacht, maar hield daar meteen mee op toen gekraak van droge takken verraadde dat hij niet alleen was. Het kon niemand anders dan het meisje zijn, maar hij was er nog niet klaar voor om haar onder ogen te komen. Pas toen de sigaret volledig opgerookt was, keek hij haar richting uit. Ze stond een paar meter bij hem vandaan onzeker aan de koordjes van haar roze jumpsuit te prutsen.

‘Heb ik iets verkeerd gezegd?’ vroeg ze aarzelend toen hij de brandende peuk op de grond gooide en zijn voet erop plantte. Nauwelijks merkbaar haalde hij zijn schouders op. De waarheid kwetste, wat kon zij daaraan doen. Het effect dat ze op zijn broertje had, was trouwens veel belangrijker dan zijn ego.

‘Hoe heb je Stan zo rustig gekregen?’

Ze keek verbaasd. ‘Geen idee. We schieten gewoon goed met elkaar op denk ik.’

Hij maakte een cynisch geluid. ‘Bij Stan is niets gewoon.’

‘Omdat hij anders is? Dat maakt voor mij niets uit.’

Anders. Zijn mond trok wrang omlaag. Dat had ze netjes uitgedrukt.

‘Het is een lief ventje,’ zei ze verdedigend omdat hij haar woorden in twijfel trok. ‘En het is verkeerd dat niemand zich iets van hem aantrekt! Weet je dat hij vanmorgen op een droge boterham zat te kauwen? Dat vond ik zo zielig!’

Rigo vroeg zich af of het nut had uit te leggen dat hij elke zaterdag een doos van Stans favoriete cornflakes meebracht en dat zijn broertje best in staat om wat melk en cornflakes in een kom te doen, ook al had hij een mentale achterstand. Als de jongen droog brood at, dan was dat niet omdat hij geen ander eten kreeg. Zelfs Franco was niet zo onmenselijk.

‘Vind jij dat ok?’ wond ze zich op omdat hij zweeg. ‘Echt, ik zou mijn eigen broer niet zo kunnen behandelen hoor. Jullie dumpen gewoon als een hond in de stal.’

Elke vezel in Rigo’s lichaam kwam in opstand. Hoe durfde ze! Dacht ze werkelijk dat hij Stan daar wilde achterlaten?

‘Waar bemoei jij je mee trut?’ snauwde hij nijdig. ‘Je weet totaal niet waar je het over hebt verdomme!’

Er volgde een gespannen stilte op die uitbarsting, maar dat kon hem geen hol schelen. Boos greep hij naar zijn sigaretten en rookte er een op tot tegen de filter. Elke seconde die voorbij ging, hoopte hij dat Nell zou afdruipe n, maar toen de peuk tenslotte in het donkere zand onder zijn voeten verdween, stond ze er nog steeds. Ze had lef, het meisje dat instinctief door Stan werd vertrouwd. Ze was ook degene die op de manage bleef terwijl hij naar huis moest. En hij had haar uitgescholden voor trut. Goed bezig man. Echt.

‘Sorry.’

‘Het is ok,’ reageerde ze schuldbe wust. ‘Ik heb de vreselijke gewoonte alles wat in mij opkomt er uit te flappen en dan pas na te denken. Het is overduidelijk dat je om Stan geeft, al ben ik daar bij Franco niet zo zeker van.’

Hij knikte alleen maar. In zijn hoofd was hij bezig in te schatten wat haar aanwezigheid op de manege kon betekenen. Dat Stan haar vertrouwde kon geen toeval zijn, maar betekende het ook dat ze hem kon opvangen als dat nodig was? Om zoiets van haar te verwachten, zou hij open kaart moeten spelen en daar keek hij echt niet naar uit. Maar wat viel er te kiezen.

Niemand anders deed de moeite om voor Stan op te komen. Welk argument kon daar in godsnaam tegenop.

‘Hoelang blijven jullie op de manege?’ vroeg hij aarzelend.

‘Eva staat in het onderwijs, dus dat zou wel eens de hele zomer kunnen zijn. We waren aanvankelijk van plan om een paar weken naar Frankrijk te gaan, maar toen liep ze Franco tegen het lijf en nu zitten we hier.’ Berustend haalde ze haar schouders op. ‘Ach, het maakt niet veel uit. Mijn ouders zijn archeologen die constant in het buitenland zitten, dus ik ben het gewoon om mij aan te passen.’

Twee maanden lang iemand om op Stan te letten. Misschien net lang genoeg om Franco op andere gedachten te brengen. Dat was bijna een mirakel. En al dat hij ervoor hoefde te doen, was zijn ziel op tafel gooien. Denk aan Stan, hield hij zichzelf voor. Je loopt al weken te zoeken naar een manier om hem te helpen. Dat was het enige dat telde toch?

Waarom had hij dan het gevoel dat hij nog liever zijn hoofd in een strop wilde steken?



Een mooie naam. Daar moest de kleine jongen even over nadenken.

‘Er zit een meisje in mijn klas dat Mira heet,’ zei hij dan.

‘Mira.’ Zijn moeder liet de naam zacht over haar tong rollen alsof ze hem wilde uitproberen. ‘Hm, dat klinkt helemaal niet slecht.’

‘Welke naam kies jij mama?’

‘Ik vind Rosie wel mooi,’ glimlachte ze.

‘Misschien zijn er twee baby’s?’ vroeg hij hoopvol.

‘Dat denk ik niet, maar weet je wat? We zullen straks aan papa vragen welke naam hij het mooiste vindt. Is dat oké?’

‘Ja,’ knikte hij. ‘Waar is de baby nu mama?’

Ze trok haar bloemetjeshemd een stukje omhoog en legde zijn hand voorzichtig op haar ontblote buik.

‘Hier,’ zei ze. ‘Veilig bij mij.’

Verbaasd liet hij zijn hoofdje zakken tot zijn lippen haar warme huid raakten.

‘Dag baby,’ fluisterde hij verwonderd.

Vertederd sloeg zijn moeder haar arm rond zijn schouders en zo bleven ze liggen, dicht bij elkaar met hun handen verstrengeld op haar buik.

Stans verhaal begon op de dag dat hun moeder gestorven was en Rigo had alle herinneringen daaraan diep weggeborgen. Tot nu had hij vermeden erover te praten, zelfs met Frédéric die verder toch bijna alles van hem wist. Hij had gehoopt het bij een opsomming van de feiten te kunnen houden, maar zo eenvoudig bleek dat niet te zijn. Toen hij zich na al die tijd weer openstelde voor het verleden, bleek het onmogelijk die emotionele vloedgolf onder controle te houden. Hij werd zonder pardon midden in de

dag gegooid dat Stan ophield een normaal kind te zijn, rook weer de geur van vers gemaaid gras en voorjaarsbloemen terwijl hij zichzelf met Stan en hun moeder op het gazon zag zitten met de restanten van een picknick. Franco hield zich nukkig afgezonderd zoals wel vaker en Rigo deed of hij de pijn in zijn moeders ogen niet opmerkte als ze naar zijn broer keek. Ondanks zijn jonge leeftijd beseftte hij dat Franco een aparte plaats binnen hun gezin bekleedde. Het was niet zo dat hij twijfelde aan zijn moeders liefde, maar haar aandacht ging altijd eerst naar zijn oudste broer. Wat die ook uitspookte, er was in haar ogen steeds een geldig excuus voor zijn gedrag. Om zijn onzekerheid een plaats te geven, weet Rigo die voorkeursbehandeling aan hun grote leeftijdsverschil. Misschien moest hij eerst ouder worden voor hij dezelfde belangstelling bij zijn moeder zou kunnen opwekken. Hoewel hij diep vanbinnen wist dat die redenering geen steek hield, was het een gedachte waar hij troost uit putte.

Met zijn vader lag de situatie anders. Die was vaak afwezig, maar hij trok de lijn voor al zijn zonen even recht. Rigo vond het geweldig wanneer zijn vader tijd voor hem maakte. Ze speelden dan samen computerspelletjes of knutselden een robot in elkaar. Toch was ook zijn vaders houding de laatste tijd veranderd. Vroeger zou die nooit getolereerd hebben dat zijn kinderen onbeleefd waren, maar nu was Franco al een paar keer heftig tegen hem uitgevlogen zonder daarvoor op zijn plaats te zijn gezet.

‘Hey, denkertje!’ Zijn moeder trok plagend aan zijn oor. ‘Ga je met ons mee?’

‘Waar naar toe?’

‘Stan en ik gaan paardrijden. Iedereen die zin heeft mag mee.’

Hij zag haar blik weer naar Franco glijden die deed of hij te verdiept was in zijn boek om haar onuitgesproken vraag te horen. Een ogenblik zat Rigo in tweestrijd. Een rit door het bos was zonder twijfel zijn favoriete tijdverdrijf, maar hij had net een nieuw set legoblokjes gekregen van zijn vader en de drang om te imponeren was groot.

‘Dat is oké liefje,’ knikte zijn moeder begrijpend. ‘Blijf jij maar bij Franco tot we terug zijn.’ Ze liet vluchtig haar vingers langs zijn wang glijden en stak dan haar hand uit naar Stan. Rigo keek het tweetal nog even na, niet beseffend dat ze op dat moment voorgoed uit zijn leven verdween.